

סמי"ר סעדיה לירן

7426190

בן מיכל וציון

נולד ב- ח' באייר תשמ"ה 29.4.1985

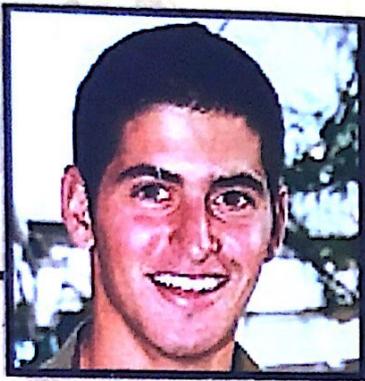
התגייס לצה"ל ב- 23.11.2003

שרת ביחידת "אגוז" (621)

נפל ב- כ"ד בתמוז תשס"ו 20.7.2006

בעת פעילות קרבית.

סעדיה לירן,

בנם של ציון ומיכל. נולד ב- 29.4.85, חי באייר תשמ"ה.
לירן נולד וגדל בקריית-שמונה.

"הצטיין בכל אשר עשה, והיווה מודל לחיקוי לקרוביו ולחבריו. אנחנו לא מעכלים שהוא לא איתנו. תמיד הייתה הילה סביבו", מעיד עליו דודו אייל, "הוא היה מלח הארץ, אהב את המדינה והיה הראשון להתנדב, בכל מקום".

לירן היה תלמיד מצטיין בתיכון. בתאריך 23.11.03 התגייס לירן לחטיבת גולני והשתייך ליחידת "אגוז". אף אחד לא התפלא כאשר סיים כחיך מצטיין את קורס המ"כים, שבסיומו התעקש לחזור אל הצוות שלו ביחידת אגוז. זאת מכיוון שאהב את יחידתו ואת חבריו שם יותר מכל. "הם היו חשובים לו יותר מהכל" מספרת אימו.

מפקדו של לירן, סרן עופר רן, ספד לו: "אני רוצה שכולם יידעו מי היית היית אמיץ, היית לוחם ומפקד מצוין, ומעל הכל - היית אדם דגול. תמיד היית ראשון, היית הלב של הצוות. אף פעם לא נשברת. לקחת את מכשיר הקשר על גבך 72 שעות בלי להחליף. במסע כומתה רצת קדימה ומשכת את כולם, חבר ועוד חבר".

בעוד כשלושה חודשים היה אמור לירן לסיים את שירותו הצבאי, אך הוא התעקש לחזור ולהיות עם הצוות שלו במקום להיות בהדרכה. כל דבר הוא עשה ראשון.

השב"כ רצה לגייס אותו עם שחרורו, אבל הוא רצה לשפר את ציון הפסיכומטרי ולטייל בעולם.

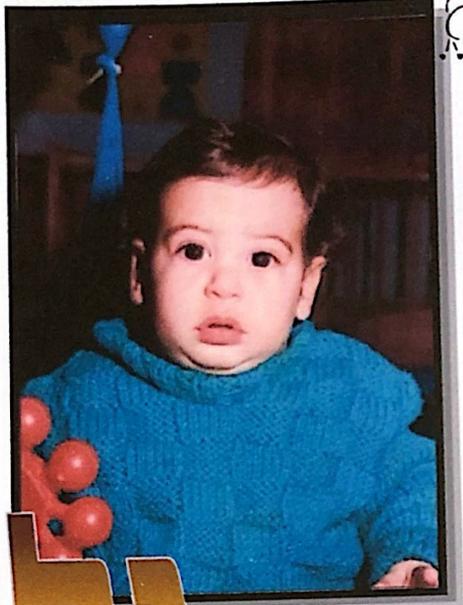
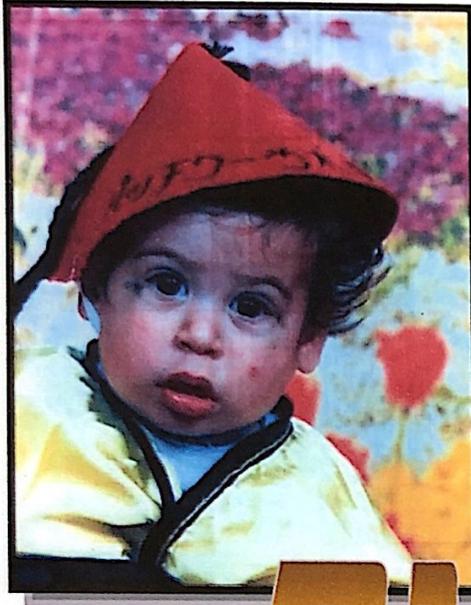
חטיפת החיילים בידי החיזבאללה בישרה על תחילת מלחמה בצפון. ויחידת "אגוז" כיחידת לוחמה מיוחדת אשר שולטת בלחימה בטרור, וכחלק מחטיבת גולני, החטיבה הצפונית ביותר, החלה להתכונן לפעילות הקרבה ובאה..

ביום חמישי ה- 20.7.06, כ"ד בתמוז תשס"ו, נעו לירן וחבריו לצוות בכוח של יחידת "אגוז" לכיוון הכפר מרון-א-ראס שבדרום לבנון במטרה לאתר ולפגוע בחוליות מחבלים המתקרבות לגדר הגבול.

המחבלים שזיהו את הכוח פתחו לעברו באש משולבת של טילי נ"ט ואש מרגמות, ובקרב שהתפתח נפגע לירן ונהרג.

לירן נקבר בבית העלמין בקריית שמונה, ב-23.7.06.

יהי זכרו ברוך

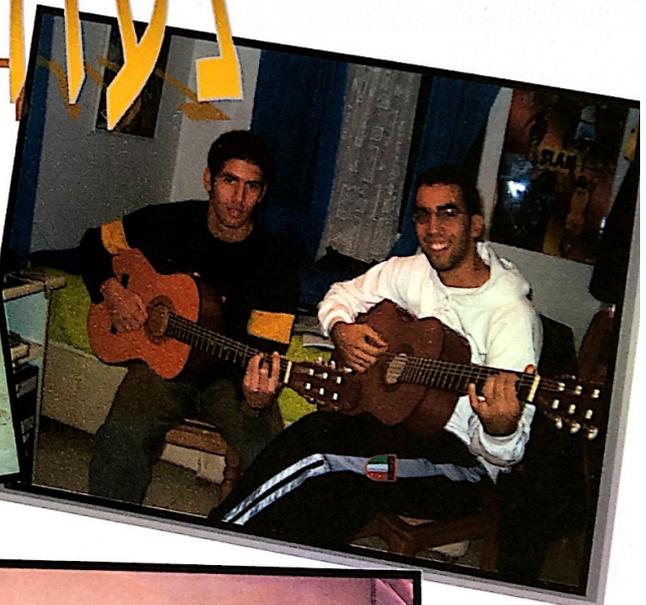

ילדים

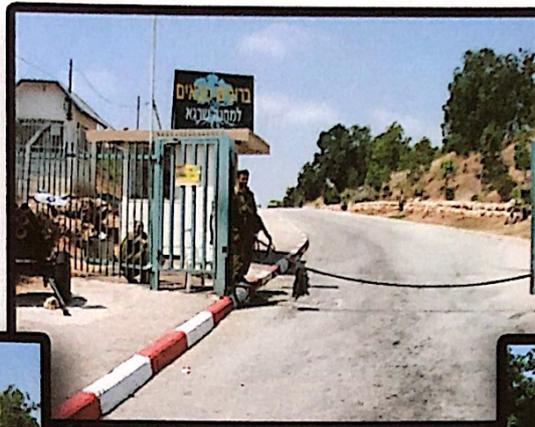

בעורים

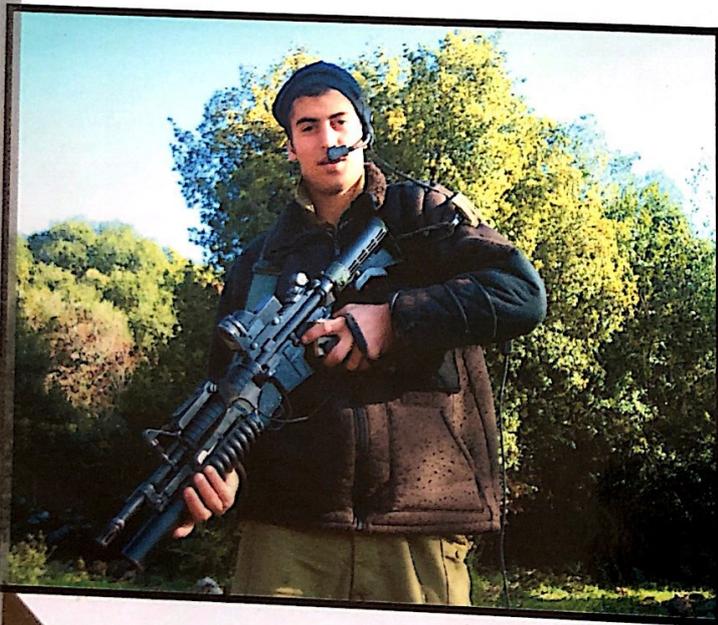
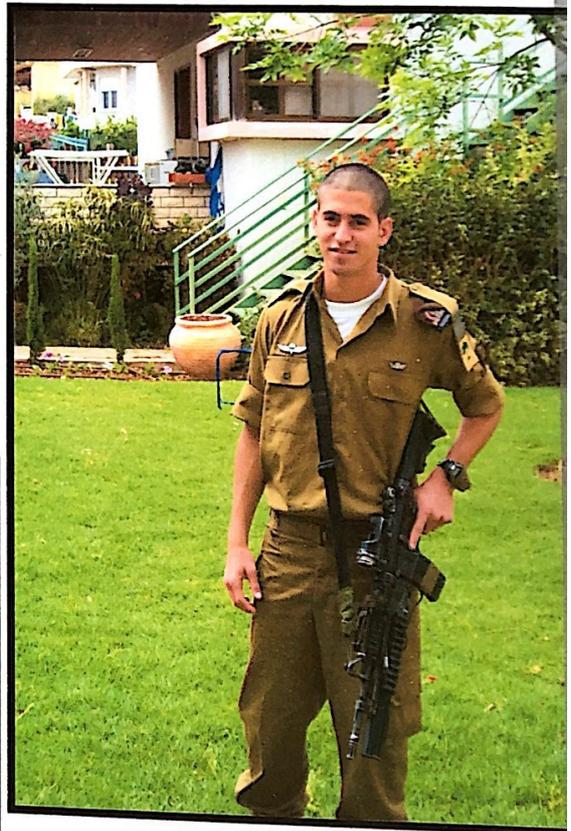
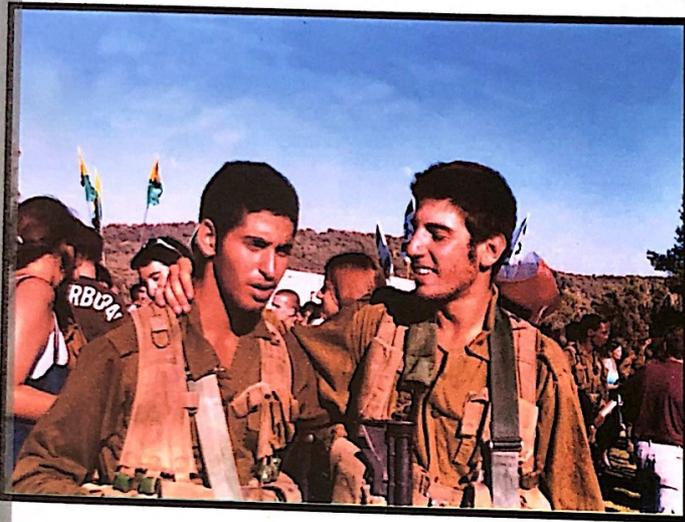

בסיס אגוז

גדוד אגוז

המנון יחידת "אגוז"

למעלה בהר כבר השמש שוקעת
ורוח של ערב פורץ מן החום
סיירת אגוז את הדרך יודעת
כי בה כבר הלכה גם אתמול גם שלשום

כי מי שדרכו עייפה בינתיים
מיום מפרך ומלילה קודר
מחר יחייך לו היום שבעתיים
כי זו תהילת החייל שחוזר

פזמון: לסיירת אגוז יש קליפה קצת עבה
אך לב של זהב והמון אהבה

בינות מטעי חמנית ותפוח
העין פקוחה והדופק הולם
אולי במדרון האוויר שוב מתוח
אבל המושב שממול כבר חולם

מחר יחדור הסיור אל העומק
הלילה יצלח את מימי הירדן
ושוב יעלה מן הסוף והגומא
כשבוקר חדש על ההר ינגן

פזמון: לסיירת אגוז יש קליפה קצת עבה
אך לב של זהב והמון אהבה

רבים הימים שטובלים רק בתכלת
אשר טוב היה במ לפצוח בשיר
אך על דברתנו נזכור במ את אלה
אשר אור היום שוב להם לא יאיר

למעלה בהר כבר השמש שוקעת
ורוח של ערב פורץ מן החום
סיירת אגוז את הדרך יודעת
כי בה כבר הלכה גם אתמול ושלשום

חיילי "אגוז" באימון

הרקע ללחימה

משבר ישראל-לבנון 2006 הוא מצב מלחמה מתמשך בלבנון ובצפון ישראל. המשבר כולל התקפות של החיזבאללה על צה"ל ועל ישובים בישראל, ושל צבא הגנה לישראל על החיזבאללה, על ישובים בלבנון, ועל מטרות תשתית בלבנון.

המשבר החל ב-12 ביולי בפעולת חיזבאללה שכללה התקפה על סיור של צה"ל בתוך גבולה של ישראל, חטיפת שניים מהחיילים בסיור והריגת שלושה, תוך כדי פעולת הסחה של שיגור רקטות לכל אזור הצפון. על פי החיזבאללה, העילה למבצע היה שחרור אסירים פלסטינים ולבנונים הנמצאים בישראל. בעקבות החטיפה צה"ל פתח ב-13 ביולי ב"מבצע שכר הולם" (לאחר מכן שונה שמו ל"מבצע שינוי כיוון") כנגד החיזבאללה בלבנון והמשבר התפתח להתקפה כוללת של ישראל על יעדים בכלל שטח לבנון ומנגד ירי מסיבי של החיזבאללה על כל צפון ישראל.

בשלבים הראשונים של המבצע עיקר ההתקפה הישראלית התרחשה דרך הפצצות של חיל האוויר והפגזות ארטילריה מהים והיבשה - חיל האוויר ביצע אלפי גיחות הפצצה והשמיד אלפי מטרות. ברם, ככל שהתמשכה הלחימה גדל היקף הפעילות הקרקעית של כוחות רגלים, שריון והנדסה קרבית בדרום לבנון וכפריה. בקרבות העזים שהתפתחו שם נהרגו עשרות חיילי צה"ל ולדברי צה"ל כמאות מחבלי חיזבאללה. חלק מהכפריים, ששימשו כמעוזים ומחסני נשק של החיזבאללה, חרבו בעקבות הלחימה. במהלך הלחימה השמידו ותפסו חיילי צה"ל כמות רבה של אמצעי לחימה ובהם רקטות, טילי נ"ט, רובים, תחמושת ומשגרי רקטות ניידים. המבצע מחולק לארבעה שלבים-

שלב א'-פתיחה: 12 ביולי- תקיפת פתע של חיזבאללה.

ישראל עדיין מגבשת את תגובתה.

שלב ב'-בליץ אווירי: 13-18 ביולי-

תקיפה אווירית מסיבית של ישראל בניסיון הכרעה ללא כוחות קרקעיים.

מנגד - מטחי רקטות על יישובי הצפון ועד חיפה.

שלב ג'-תחילת יוזמה קרקעית: 19-31 ביולי-

פשיטות קרקעיות מוגבלות של ישראל: קרבות קשים במרון א-ראס ובית ג'ביל מנגד - המשך מטחי הרקטות.

תחילת גיבוש תפיסה בינלאומית כיצד לסיים את הסכסוך באמצעות כוח בי"ל.

שלב ד' - הסלמה והרחבה: 1 באוגוסט ואילך-

הצטרפות כוחות מילואים של ישראל לפשיטות בלבנון.

השתלטות קרקעית נרחבת של ישראל על דרום לבנון, ומבצעים מיוחדים.

מנגד - החמרה והרחבה במטחי הרקטות על ישראל.

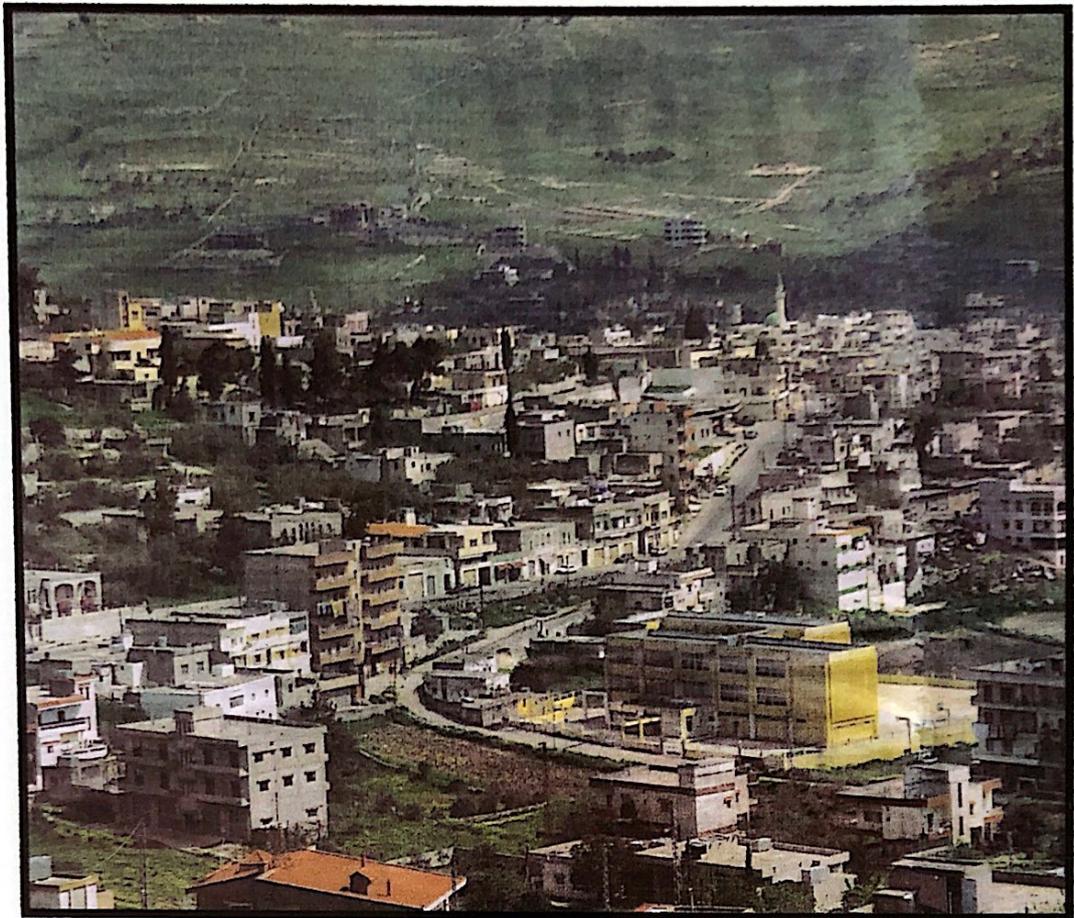
האצת המגעים הבינלאומיים לסיום הסכסוך.

במהלך המבצע, הפגיו צה"ל דרך הים, האוויר והיבשה מטרות הקשורות לארגון החיזבאללה ותשתיות לבנוניות, והביא מאות אלפי תושבים בדרום לבנון לנטוש את כפריהם בעקבות אזהרות שפירסם ולנוק כלכלי לתשתיות אזרחיות שנאמד במיליארדי דולרים. במהלך ההפגזות הכבדות על כפרי וערי לבנון על ידי צה"ל נהרגו לדברי ממשלת לבנון מאות לבנונים. במקביל, ירה חיזבאללה על ערים וישובים בצפונה של ישראל אלפי רקטות, שחלקן גרם להרג של עשרות אזרחים ועוד מספר חיילי מילואים, ולפגיעה באלפי אזרחים אחרים. כתוצאה מכך, רבים עזבו את יישובי הצפון והוכרז מצב מיוחד בעורף בצפונה של ישראל, לרבות חיפה.

הכלכלה והתיירות בשתי המדינות ספגו מכה קשה. בשתי המדינות, המבצע רק הקשיח את העמדות וחיזק את התומכים בלחימה. בישראל זכה המבצע בסקרים לכ-80-90 אחוזי אהדה בקרב הציבור, ובלבנון ישנה תמיכה של כ-70 אחוז מהציבור לפעולת חטיפת החיילים של החיזבאללה כאמצעי לשחרור אסירים לבנונים מהכלא הישראלי. אם בתחילת המבצע, היו בלבנון הסתייגות ממעשי חיזבאללה, בעיקר בקרב הדרוזים (ואליד ג'ומבלט) והנוצרים, בהמשך הפך חיזבאללה לגוף לגיטימי יותר, שבשיאו הודה פואד סניורה, ראש ממשלת לבנון, ללוחמי חיזבאללה, על "תרומתם ללבנון".

המשבר התנהל במקביל למבצע גשמי קיץ שערך צה"ל ברצועת עזה שנועד להילחם ברקטות הקסאם ולשחרר את החטוף גלעד שליט.

אזור הלחימה בלבנון

לוחמי גולני בתוך בית בלבנון:

הלחימה על אדמת לבנון גובה מחיר דמים: לפחות שניים נהרגו אתמול

לוחמי סירת אגוז נהרגו בתוך לבנון

יום לאחר נפילתם של שני חיילי מגלן, גם סירת אגוז ספגה מכה כואבת באותו המקום: הכפר הלבנוני מרון א־ראס שמצפון לאביבים • מחבלי חיזבאללה שיגרו טילים לעבר לוחמי אגוז: לפחות שניים נהרגו, 5 נפצעו • החילוץ נמשך שעות, תחת אש תופת • שלושה לוחמים נוספים נפצעו בשני מארבים אחרים

הקרב במרון הא־ראס

קרב הדמים

הלחימה על אדמת לבנון גובה מחיר דמים מצה"ל זה היום השני ברצפיות: לפחות שני חיילים מסיירת אגוז נהרגו אתמול במהלך קרב עם מחבלי חיזבאללה סמוך לכפר מרון א-ראס, מאות מטרים צפונית למושב אביבים.

הכפר הלבנוני שורץ מחבלים. שלשום איבדה שם יחידת מגלן שניים מלוחמיה, סמ"ר יותם גלבע וסמ"ר יונתן הדסי ז"ל, בעת פשיטה על בנוקרים שבהם מסתיר חיזבאללה קטיושות ומטולי מרגמות.

אתמול אחרי הצהריים הייתה זו סיירת אגוז שספגה מכה כואבת: לוחמי הסיירת חצו את הגבול ונעו לעבר מרון א-ראס כדי לאתר חוליות מחבלים המתקרבות לגדר המערכת. המחבלים הבחינו בחיילים ושיגרו לעברם טילים נגד טנקים ופצצות מרגמה. עד לשעת סגירת הגיליון נודע על כך שלפחות שני חיילים נהרגו מפיצוץ טיל שפגע בכוח וחמישה לוחמים נוספים נפצעו באורח קשה ובינוני.

כוחות תגבורת הוזעקו לעזור לחיילים הפצועים ובאזור התפתחו חילופי אש כבדים. מסוקים, מטוסי קרב טנקים ולוחמי היחידות המובחרות ירו לעבר המחבלים הרבים. חילוף הנפגעים התבצע באיטיות – הן בשל החשש מכך שהדרכים זרועות במטעני חבלה והן בגלל אש התופת שהמטירו המחבלים על המחלצים והפצועים. רק לאחר שעות ארוכות של לחימה הצליחו החיילים להעביר את חבריהם הפצועים לשטח ישראל. שם, בכניסה לאביבים, המתינו אמבולנסים שהסיעו את הפצועים לבית החולים זיו שבצפת.

לאורך הקרב שיגרו המחבלים קטיושות ופצצות מרגמה לעבר אביבים והיישובים הסמוכים והתושבים הסתתרו בחדרי הביטחון ובמקלטים. "חייבים כבר לפגוע במחבלים הללו", אמר בכעס מזכיר אביבים, שמעון ביטון, "מי נשאר אצלנו ביישוב? רק חברי כיתת הכוננות".

קרב הדמים במרון א-ראס לא היה הקרב היחיד שהתחולל אתמול. ההיתקלות הראשונה אירעה בחמש לפנות בוקר בגזרה המערבית שבדרום לבנון, מול מוצב שומרה הסמוך לגבול הצפון.

לוחמי הצנחנים חדרו ללבנון במטרה לאתר מחבלי חיזבאללה ומשגרי קטיושות. כאשר הבחינו במחבלים חמושים, החלו החיילים לירות לעברם אולם צלף לבנוני ירה ופגע בפניו של אחד החיילים.

החייל הוטס במצב קשה לבית החולים רמב"ם בחיפה, שם נותח ונלקח ליחידה לטיפול נמרץ. במהלך הקרב נהרג מחבל אחד.

בשמונה וחצי בבוקר פרץ קרב שני, הפעם בסמוך לאביבים. מחבלים שיגרו טיל נ"ט לעבר טנק מרכבה שנכנס לשטח לבנון ופצעו שניים מלוחמי השיריון שהיו בו. החייל הראשון נפגע באורח קשה בשתי רגליו.

חבריו חילצו אותו מהטנק והעבירו אותו במהירות אל המסוק. כמה מהלוחמים שהבינו עד כמה חמור מצבו מצבו פרצו בבכי.

רופאי רמב"ם ניסו לטפל בפצוע אך לבסוף נאלצו לכרות את שתי רגליו מתחת לברך. הפצוע השני בקרב הזה נפגע אף הוא ברגליו, באורח בינוני, ונלקח לבית החולים זיו בצפת.

"ייתכן שבימים הקרובים הפעילות הקרקעית שלנו תגבר. יש לנו כוחות רבים, נערך גיוס מילואים מסיבי וייתכן שכוחות רבים נוספים וחי"ר יגיעו לגבול כבר במהלך הימים הקרובים. נמשיך בפעילות הקרקעית ללא הגבלת זמן", אמר ראש מטה פיקוד הצפון, תא"ל אלון פרידמן.

"לא יוצאים מפה עד שלא מוציאים את גופת חברנו"

כוח גדול של סיירת אגוז נכנס ביום חמישי לכפר מרון א-ראס, במטרה לטהרו ממשגרי הקטיושות. אבל הקרב הסתבך וחמישה לוחמים נהרגו. החיילים לא וויתרו וסירבו להתפנות עד למציאת חברם המת. בכיר בצה"ל: האירוע עוד ייחקר, אבל לחיילים מגיע צלי"ש.

בצה"ל עוד יתחקרו את המפקדים שהחליטו לשלוח את לוחמי יחידת אגוז בדרך שבה בחרו, אבל כבר כעת עולה כי הלוחמים והמפקדים הזוטרים יזכו להערכה יוצאת דופן, וככל הנראה גם לצלי"ש, על אומץ הלב שהפגינו בקרב.

גורמי צבא בכירים אומרים כי התנהלות החיילים תיזכר עוד שנים רבות ותילמד במורשת קרב. הכוח, בפיקודו של סא"ל מרדכי כהנא, נכנס עם שלוש פלוגות לתוך הכפר מרון א-ראס ביום חמישי בצהריים, במטרה לטהר את הכפר מלוחמי חיזבאללה ששיגרו קטיושות לעבר הצפון. עדויות הלוחמים מתארות תמונה של קרב קשה שבו הפגינו אומץ לב נדיר וחילוף חבריהם הפצועים, ובעיקר בסיכון חייהם בחיפוש אחר גופתו של אחד הלוחמים שנהרג. בקרב נהרגו חמישה חיילים, יממה אחת בלבד לאחר מותם של שני לוחמי מגלן באותו אזור, מול אותם לוחמי חיזבאללה עקשנים.

"זה היה בנוהל קרב קצר. הבנו שיש מצוקה בתוך הכפר, וקיבלנו את המשימה להיכנס פנימה ולבודד את החלק שבנינו לבין בינת ג'בל. בשלב מסוים, הפלוגה של בנימין (בנג'י) הילמן, שהייתה על הרכס, זיהתה כוח של חיזבאללה. הם ירו לעברם וכנראה גם הרגו אותם. אז התחיל ירי מאסיבי לעברנו: סאגרים, טולרים, טילי נ"ט. הכוח של בנג'י היה ליד אחד הבתים – והוא חטף סאגר ונהרג. גם רפנאל מוסקל, שבנג'י קרא לו שיהיה לידו נהרג, וגם הקשר לירן סעדיה. בארוע אחר במקביל, בפלוגה של סרן ברק חירם, נכנסו לוחמים לאחד הבתים, נתקלו במחבל ונהרגו אותו, אבל הלוחם נדב באלוה נהרג.

"סרן סימנטוב, מפקד הפלוגה השלישית ניהל את החילוף. זה היה מטורף, אש תופת מכל הכיוונים. החיילים רצו לכיוון הבית – בסיכון חיים – כדי לחלץ את חבריהם. לכל אחד מגיע צלי"ש. לוחם נוסף חזר עם אלונקה, הניח אותה באזור הכינוס, ורץ בחזרה לפנות את בנג'י. אז הוא חטף טיל שפגע בו ישירות. לא מצאנו אותו. הטיל קבר אותו מתחת לגדר. ספרנו את הכוח ושוב לא מצאנו אותו. מרדכי עלה בקשר מול האלוף ואמר לו: "אנחנו לא יוצאים עד שלא מוצאים אותו".

"לחיילים היה ברור שלא חוזרים בלעדיו. התחילו חיפושים בלילה תחת אש. חיזבאללה ירה פצצות תאורה. ביום הצבנו תצפיות לשמור על האזור. נכנסנו בזחילה כדי שלא יראו אותנו, מצאנו אותו תחת גל אבנים וחילצנו אותו.

בסיירת התגאו אתמול על גבורת החיילים. לגבי נסיבות הכניסה לקרב – את זה עוד יתחקרו, אבל חילוף ההרוגים והפצועים, באומץ רב תחת אש, היווה הקלה גדולה עבור הלוחמים. "הם המשיכו לחפש את החבר שלהם, והביאו אותו בחזרה לארץ", אמר אמש קצין בכיר בצה"ל. "אני גאה שאלה החיילים שלנו, שבאומץ לב התעקשו לחפש את החבר שלהם".

למרות ההיתקלות

לוחמי אגוז מתעקשים להילחם

למרות חמשת ההרוגים שהיו ליחידה בקרבות בכפר מרון א-ראס ביקשו כל החיילים והמפקדים לצאת הלילה למבצע. המפקדים ביחידה נדהמו לגלות שלא רק החיילים שלחמו במרון א-ראס מבקשים לשוב ולהלחם, אלא גם שני החיילים שנפצעו קל בקרב, פונו ואושפזו בבית החולים ו"ברחו" מהמיטות כדי לעזור לחבריהם.

מפקד היחידה, סא"ל מרדכי כהנא, שיצא אתמול לפנות בוקר עם כוחותיו ממרון א-ראס, פנה למפקד החטיבה, אל"מ תמיר ידעי, ולא רק שדרש להשתתף במבצע אלא גם ביקש: "תן לנו להיות בחוד". המח"ט ידעי לא התלבט הרבה, הביע אמון ביחידה והציב אותה ככוח החוד של החטיבה למבצע.

אתמול כינס סא"ל כהנא את החיילים ואת המפקדים לשיחה שבה אמר להם: "תושבי מדינת ישראל מחכים שנוציא אותם מהמקלטים. אנחנו צבא הגנה לישראל ואנחנו נעשה הכל כדי להפסיק את הירי. יצאנו החוצה. נחנו. תשתו קצת מים, ואנחנו הולכים להסתער על היעד הבא".

המח"ט אל"מ ידעי ומפקד היחידה סא"ל כהנא מתכוונים להמליץ לשלושה לוחמים לפחות ציון לשבח על אומץ הלב שהפגינו בחילוף חבריהם. המדובר בלוחם יהונתן-סרגיי וולסיוק שנהרג כשפינה את מפקדו רב-סרן בנג'י ז"ל מפקד הפלוגה שסייע בחילוף, רס"ן סימנטוב ומפקד הצוות סגן ג'ינו.

מחלצים פצועים משדה הקרב, אתמול מול מועד אביבים (צילום: אפי שריר)

פינוי פצועים בהתקלות "אגוז"

קרב הדמים של לוחמי הס"ד

למרות ההיתקלות
לוחמי אגוז
מתעקשים
להילחם

יום לאחר נפילתם של שני חיילי מגלן, גם סירת אגוז ספגה מכה כואבת באותו המקום: הכפר הלבנוני מרון א־ראס שמצפון לאביבים • מחבלי חיזבאללה שיגרו טילים לעבר לוחמי אגוז: לפחות שניים נהרגו, 5 נפצעו • החילוץ נמשך שעות, תחת אש תופת • שלושה לוחמים נוספים נפצעו בשני מארבים אחרים

"לא יוצאים מכאן עד שלא מוצאים אותו"

— אמר מפקד אגוז לחייליו שחיפשו אחר גופת הברם הנעדר • תחת אש תופת ותוך הפגנת אומץ לב נדיר הצליחו לאתר אותו ולחלצו • קצינים בצה"ל: התנהגות החיילים תילמד בשיעורי מורשת קרב • יוסי יהושע, עמ' 5

רס"ן בנימין חילמן (27)

סמ"ר נדב באלווה (21)

סמ"ר לירן סעדיה (21)

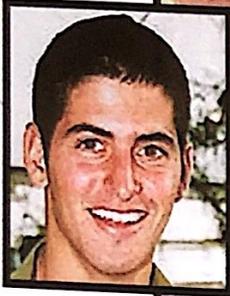
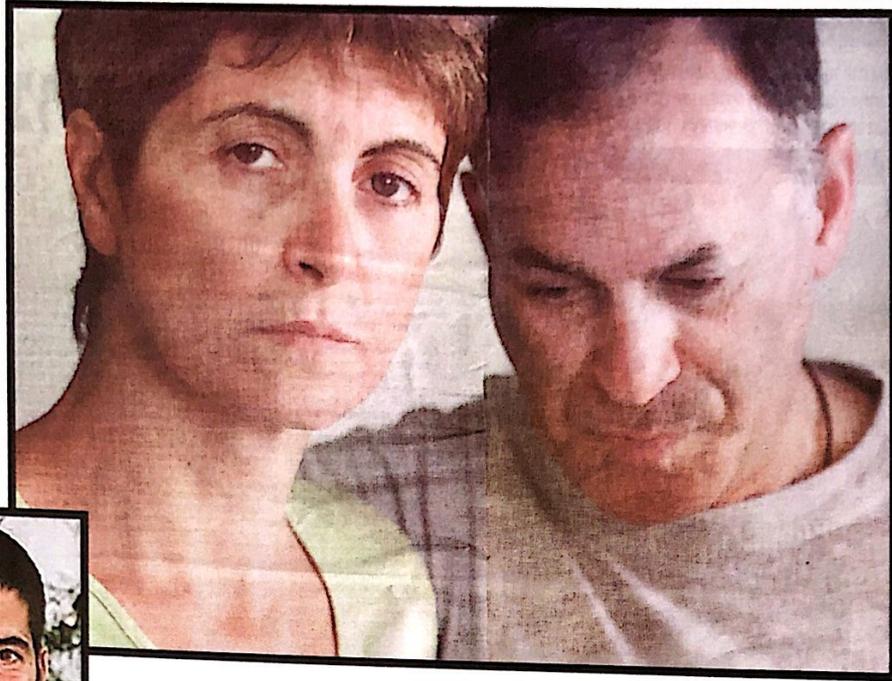
סמ"ר רנאל מוסקל (21)

סמ"ר יהונתן וולסיק (22)

"לא יוצאים מפה עד שלא מוצאים את גופת חברנו"

כוח גדול של סירת אגוז נכנס ביום חמישי לכפר מרון א־ראס, במטרה לטהרו ממשגרי קטיושות • אבל הקרב הסתבך, וחמישה לוחמים נהרגו • החיילים לא ויתרו וסירבו להתפנות עד למציאת חברים המת • בכיר בצה"ל: האירוע עוד ייחקר, אבל לחיילים מגיע צל"ש

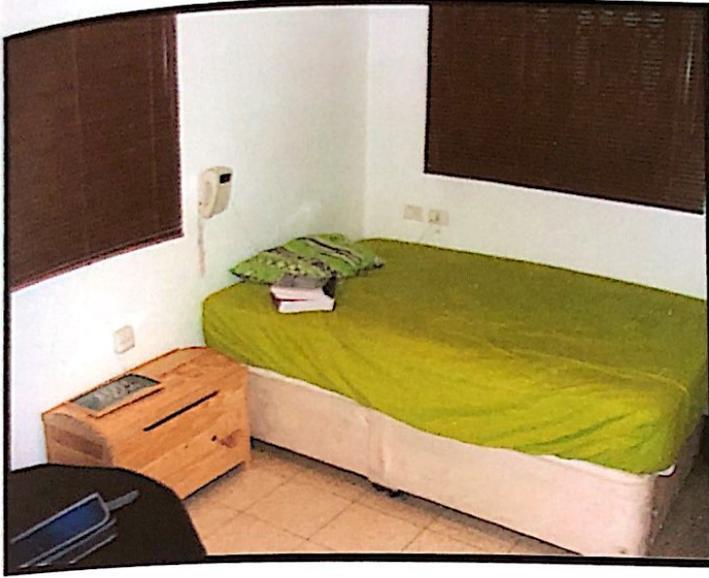
ורק אנחנו ידענו אחרונים

"הקונסולית חיבקה אותנו
ואמרה שהייתה תקרית בלבנון
ושלירן נפגע. מיכל שאלה אם
הוא הוא פצוע קשה, והיא
אמרה: 'לא, לא, הוא לא פצוע.
אני מצטערת. לירן שלכם נהרג'"

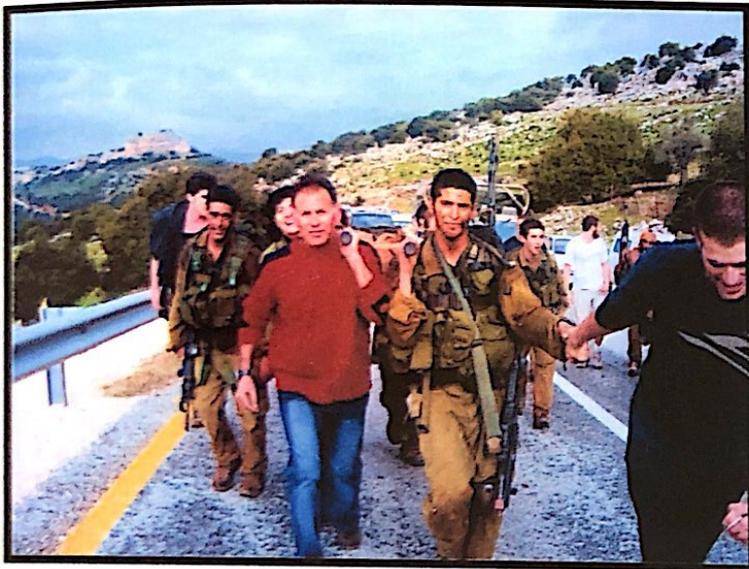
חדרו של לירן

ביתו של לירן

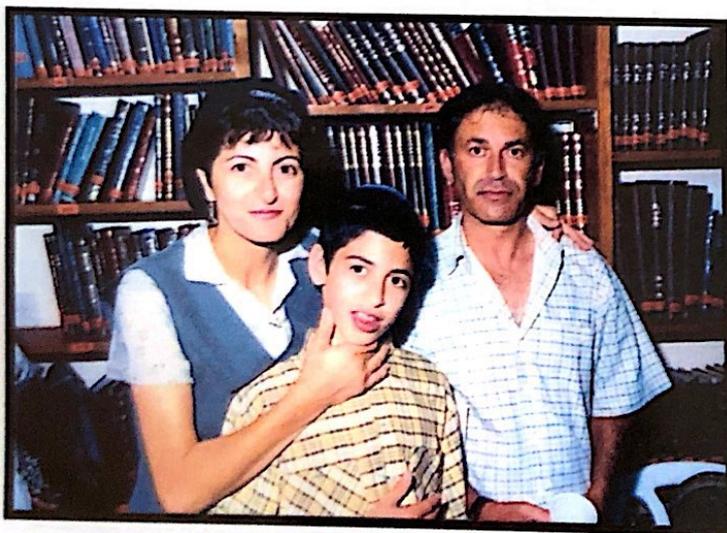

עם הוריו בסוף מסלול

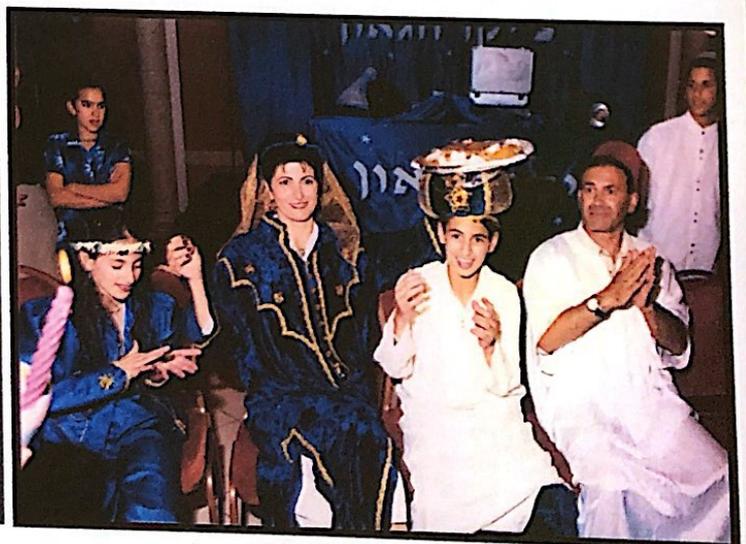

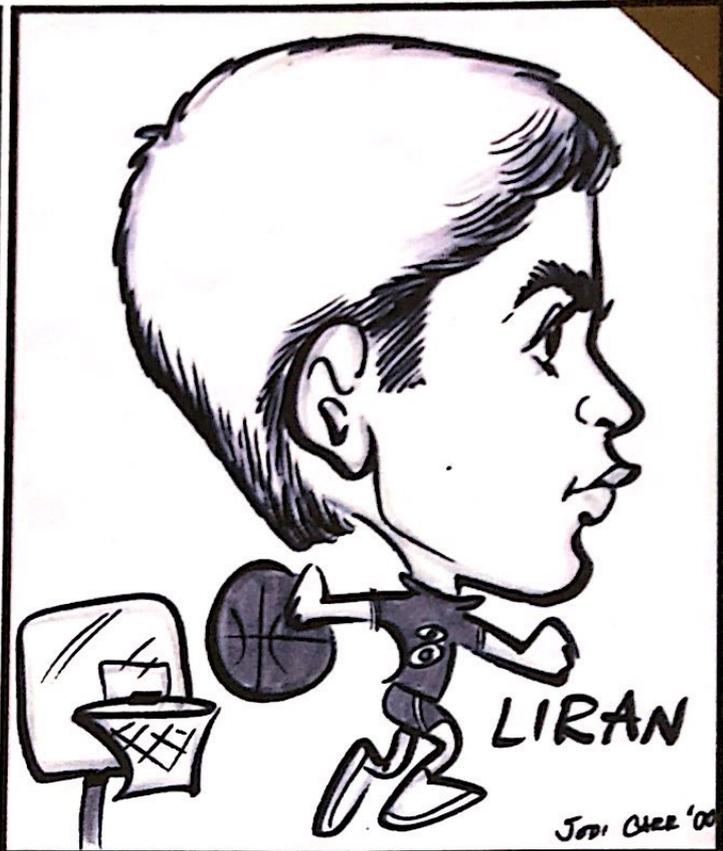
ביתו ומשפחתו

לירן והוריו

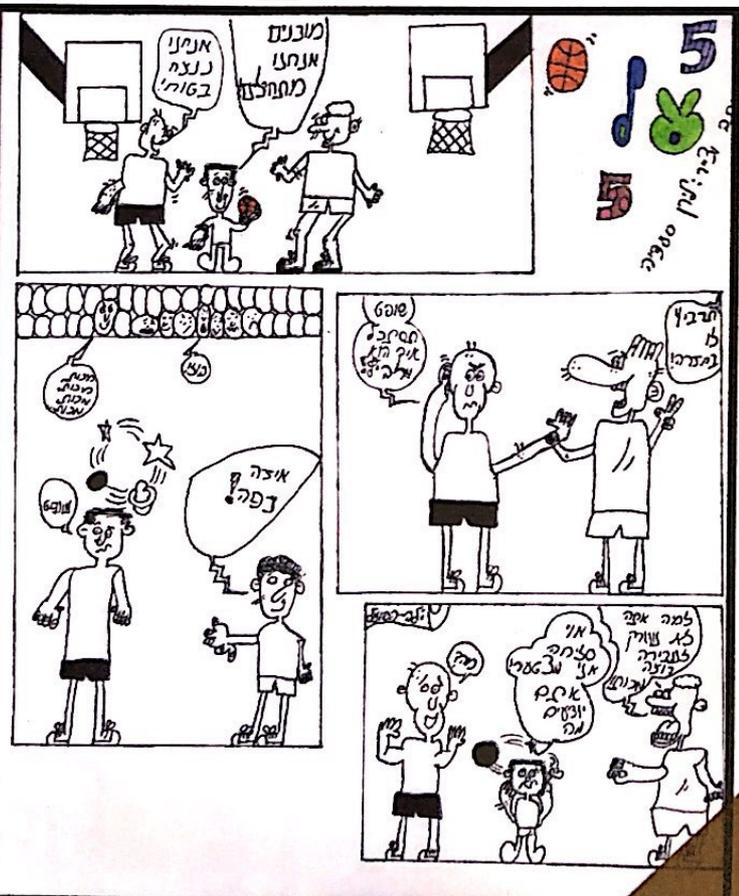

לירן בטקס הבר מצווה

מציוריו של לירן

טלני
2006

תעודת הצטיינות מ"כ מצטיין

לירן סעדיה - פלוגה ה'

מחזור נובמבר 05
יישר כוח

סג"ל יובל כרמי
מפקד המחזור
מפקד הבא"ח

מפקד המחזור

"...האנשים טובים לנו מאוד... וחסד זהו עלינו גם ליהיה גם יום, כל ימי החיים"

מפקד המחזור

בית הספר התיכון המקיף
ע"ש דנציגר
קרית - שמונה

תעודת
הצטיינות יתרה

שנת הלימודים תש"ס

על דעת המנהל ומורי בית-הספר
מוענקת בזה

לתלמיד/ה לירן
מביתה: 8-6

תעודת הצטיינות והערכה,
על הישגים לימודיים גבוהים,
שקידה, חריצות והתנהגות
הראויים לשבח.

תאריך: 26.6.05

מנהל ביה"ס אחיהל כץ

מחנכת/ת הכיתה

תעודת הצטיינות

בסיס האימונים חטובת גולני

תעודת הצטיינות

מוענקת בזאת ל: לירון סעדיה

עם בחירתך כחייל מופת פלוגתי

בפלוגת אגוז

סוף אימון מתקדם

עלה והצלח!

רביב ניר, סא"ל
מג"ד בא"ח גולני

יוני 2004

טורניר לזכרו של

סיבן איבא (איבא)

תעודה זו

מוגשת ל: לירן

על השתתפותך
בטורניר הכדור-סל
ביום 9.4.99

על החתום: חקן ינוב
רכז מחלקת ספורט גליל עליון

מבחן של לירן בחיבור בנושא התנדבות קהילתית:

התנדבות לפי הגדרתה הרשמית במילון הינה פעילות הנעשית מתוך רצון חופשי לצורך עזרה לפרט או לזולת ללא קבלת תשלום אישי ומכלי ציפייה לקבלת תמורה או תגמול כלשהו בעבורה. אנשים אשר מתנדבים עושים זאת על חשבון זמנם הפרטי וברובם המכריע של המקרים מתוך כוונה לעזור לאלו הזקוקים לעזרה ומתוך רצון וכמיהה לסיפוק עצמי.

הצורך במתנדבים ובהתנדבות, בעיקר התנדבות קהילתית, הוא גדול מאין כמוהו. בקהילתנו ישנם מאות אלפים של בני אדם כדוגמת הקשישים, נכים, חסרי רכוש ומוגבלים הזקוקים לסיוע דחוף ומיידי. ללא סיוע הנ"ל, מאות האלפים הללו ישארו בודדים וקשי יום יותר מתמיד. חיייהם יהפכו במהרה לסיוט אחד גדול והם ישארו עזובים ומוזנחים. חברה כידוע איננה נמדדת על פי השיכבה העליונה והמבוססת (שלה) אלא על פי דאגתה לעניים ולאילו הזקוקים לעזרה (ולא רק מבחינה כספית). חברה אשר אינה עוזרת ותרומת לשיכבתה החלשה הינה חברה אדישה וחסרת רגישות. הפרט מצידו, לאחר שהוא מתנדב, מרגיש הרגשת סיפוק עצמי אדיר.

יש לי, לפרט, צורך עז לעזור ולתרום לקהילה בכדי לקבל סיפוק אישי. אדם אשר אינו עוזר ומתנדב הינו אדם אנוכי שסביבתו איננה מעניינת אותו. לעומתו, אדם אשר מתנדב לפעילות קהילתית הוא אדם הרגיש לסביבה, אדם המוכן לתת מעצמו בשביל אחרים.

בישראל של ימינו ישנו מחסור כביר בכוח אדם. כתוצאה מכך מאות אלפי מוגבלים נותרים מוזנחים. אלפי הקשישים שוכבים בבית חולים מבלי לקבל טיפול ראוי. אלפים של נכים נותרים ללא סיוע קריטי. מאות ילדים מוגבלים בגנים נשארים מוזנחים. הפיתרון היחידי למצב זה מחסור בעובדים וכוח אדם הינו התנדבות קהילתית. הודות למתנדבים מצבה של הזנחת השיכבה החלשה יכול להפתר.

להתנדבות והפעילות הקהילתית יש השלכות ותוצאות רבות. ראשית החברה הופכת למקום נעים יותר לחיות בו. היחסים בין האנשים במצב של עזרה אחד לשני הופכים להיות יחסים חמים והזדקקים בחברה שכל אחד חושב רק על עצמו ולא איכפת לו מקהילתו היחסים בין האנשים הם יחסים קרים. בעזרת ההתנדבות אם כך, הקהילה והחברה הופכת למגיבשת יותר. בנוסף, כל אותם חסרי הסיוע שכל כך זקוקים לו, מקבלים פתאום עזרה דבר המקל על חיייהם הקשים גם כן.

יתרה מזו, המתנדב אשר עזר לזה שזקוק לעזרתו, מרגיש סיפוק עצום, הוא מבין שעל ידי כך שהתנדב והשקיע מעצמו חייו של מישהו אחר הפכו לנעימים יותר. זוהי תחושת סיפוק אדירה שאי אפשר לתאר.

ההתנדבות לפעילות קהילתית, אם כן, היא צורך חשוב שיש לעודדו. כיום קיימות דרכים שונות לעודד פעילויות מסוג אלה. ישנם אירגוני התנדבות רבים אשר קוראים לציבור הרחב לבוא ולתרום את חלקו. בנוסף ישנם פירסומים בכלי התקשורת השונים אשר מעודדים התנדבות לפעילות קהילתית. אך כל זה אינו מספיק. הפרסום בכלי התקשורת הוא מועט ויש להגבירו. פרסום רחב ויעיל יעודד במהרה אנשים להתנדב כמו כן ישנו צורך בפעילות הסבר אודות ההתנדבות. יש לעבור בין הגנים והבתי ספר ולהסביר על החשיבות הרבה בצורך בהתנדבות. על ידי כך יפנים הפרט את המסר וזה יעודד להתנדב. כאשר כבר בגיל צעיר מבין הילד את הצורך בהתנדבות אז הוא בגיל מבוגר יותר יעזור ויתרום ויתנדב. כלומר יש צורך להשפיע על החינוך. החינוך של הילדים כבר בגיל הרך, בעזרת נושא ההסברה תגבר המודעות וצורך בהתנדבות.

לסיכום ניתן לומר כי ישנם סיבות רבות לצורך בהתנדבות לפעילות קהילתית. כמו כן ישנם גם תוצאות חיוביות הן לפרט והן לחברה בשל ההתנדבות, ולכן יש צורך לעודד פעילויות מסוג אלה בדרכים שונות.

הספד ללירן זצ"ל הי"ד

לירן, אני כ"כ רוצה שכולם כאן ידעו מי היית, מה היה בך ומה אנחנו יכולים וחייבים ללמוד ממך. אך אני מרגיש כל מילה מצמצמת את מה שאתה באמת. אם הייתי רוצה באמת להסביר, ולספר מי היית, הייתי מצייר לב ענק, אין סופי... וכותב בתוכו לירן, וזהו! לירן, לוחם ומפקד מצוין, אך מעל הכל בן אדם! בשיחה בליל השבת האחרונה עם חיילים שלך, חיילים שכ"כ אהבו והעריצו אותך אמרתי להם שהם זכו זכות עצומה, ושפיקד עליהם לוחם דגול, אך יותר מזה פיקד עליהם בן אדם, אדם ענק, אדם דגול. זה נשמע מאוד בנאלי לומר זאת על אדם שנהרג, אבל עלייך הרי אמרנו זאת תמיד. איזו נפש הייתה לך, איזו מידות וערכים היו בך.

מידת הענווה והצניעות: שהרי עשית הכל מכל הלב, תמיד השקעת ונתת הכי הרבה. אך תמיד דאגת שזה יהיה בשקט, השקט הזה שלך שאף אחד לא ירגיש. לא רצית שנגיד שאתה טוב, ותמיד הכל היה נראה כאילו בטבעיות. אך אנחנו תמיד ידענו מי אתה, ושכבר רצינו להודות לך, לשבח אותך, היית מיד מופיע שוב עם החיוך הזה שלך ואומר "מה הביג דיל, זה סה"כ אני, אני רגיל ולא עשיתי שום דבר מיוחד..." כך היה בסיום המסע כומתה, שנבחרת להיות "חניך מופת פלוגתי" באמת היית נבוך וחשבת שלא מגיע לך.

כך היה לפני בסה"כ חודש שסיימנו את התקופה בבא"ח, ובחרתי בך להיות מפקד מצטיין של הפלוגה. והיות שידעתי שעם הצניעות שלך, ודאי לא תספר לאף אחד, על דעת עצמי הזמנתי את ההורים שלך לטקס, ואתה שוב ניגשת אלי אחרי הטקס ואמרת: "עופר באמת, אתה נותן לי מפקד מצטיין למרות שלא מגיע לי... ואתה עוד מזמין את ההורים שלי?! מה כבר עשיתי מיוחד?!". וכך היה בכ"כ הרבה שיחות בהן רציתי להודות לך, אך אתה לא נתת שנודה לך אז לירן אני עומד כאן עכשיו, ובשם הצוות, המפקדים והחיילים שלך אומר לך תודה ענקית.

ערך "הרעות": תמיד מתנדב, תמיד לכל דבר אתה ראשון, מהיום שהצוות נולד מהשבת הראשונה בטירונות שלכם, שביקשנו מתנדב שיישאר שבת, בלי לחשוב פעמיים, עם חיוך המבויש שלך אתה מרים יד, וכרגיל משכנע את כולם, שברור שאתה תישאר שבת, בלי לחשוב פעמיים, עם חיוך המבויש שלך אתה מרים היית ותמיד תהיה הלב של הצוות לב ענק, שנותן כוח לכולם לא להישבר, להמשיך הלאה. הרי כך היה תמיד, לקחת הכל עלייך, את הקשיים והמשברים של כולם, הכל עלייך. רק אתה מסוגל לסחוב את הקשר על הגב 72 ק"מ בלי להחליף, למרות שאמרתי לך: "הלא סעדיה, תן למישהו אחר מרגיש את המסע לא מפסיק לרוץ קדימה ואחורה וסוחב אתך קדימה ביד עוד חבר ועוד חבר ועוד חבר... עצם הנוכחות שלך, שהיית מביט בדבקות העצומה שלך בכל דבר שעשית זה מייד נתן לי כוח. אני זוכר שכשהחלו הכנת מפקדים בבא"ח היינו צריכים לעבור בוחר מסלול, ואני כבר לא כ"כ צעיר, רץ לקיר ולא עובר ולא עובר... הייתי מתוסכל ופתאום אני שומע את הקול שלך מאחוריי, ואתה פשוט מגיע "משום מקום" רץ איתי ואומר לי: "יאללה עופר קטן עליך..." עברתי, לא יכולתי לא להיות טוב לידך. סעדיה נתת כוח לכולנו, היית ותישאר הלב שלנו.

אני יודע שגם שם בקרב בלבנון, אם בכלל הייתה שאלה של מי צריך להיות שם, היית בוחר בעצמך "ללכת" לפני כולם. הרי זה מה שהיית בוחר, שאם צריך אחד מהצוות למות בקרב, כמו תמיד היית מרים את היד, ובטח גם אז היה לך איזה הסבר שוב למה אנחנו צריכים שוב לתת לך להתנדב.

ערך הדבקות במשימה: לפעמים חשבתי שזה לא נורמלי, לא אנושי, אני יושב ומריץ לי בראש תקופה של כמעט 3 שנים, ומנסה להיזכר בפעם אחת שויתרת לעצמך, שלא השקעת את כל מה שיש בך ויותר מזה. אך אין, אין דבר כזה!!! תמיד נותן הכל, ואף פעם לא מראה סימני חולשה, כדי שלא נרחם עלייך, שלא תהיה לנו סיבה לומר "סעדיה תותח", הכל היה נראה טבעי.

כמה השקעת בתור חייל... בכל מסע, באלונקות תמיד היית אומר לנו "עזבו אותי, תחליפו מישהו אחר, אני בסדר..." פשוט לא היית יוצא מהאלונקה, כמה השקעת בניוטים, למרות שהיה לך קשה ולא קלטת את זה טוב, לא רצית לוותר... אני לא אשכח איך "במסכם הבדד" אחרי שהלכת 24 ש' רצוף אני רואה אותך מגיע בריצה לנ'ק' הסיום, מביט בי שוב מחייך, צוחק ואומר לי "לא הלך לי, לא נורא..." ואז אתה דורש ממני לתת לך לצאת מייד ללילה השני בלי לנוח בכלל. וכמה השקעת בחיילים שלך בתור מפקד, לא היה דבר שהיה לך חשוב יותר מאשר שהם יהיו מוצלחים וטובים. כמה היית מאושר שהם היו מצליחים, וכמה לקחת ללב כשהם פישלו. בשיחת הסיכום שלנו, בסוף התפקיד שלך בבא"ח, אני ניסיתי "לקחת" את

השיחה ולדבר עלייך אישית, אך אתה רק דבר אחד עניין אותך: "עופר איך החיילים?! הם יהיו צוות טוב? הצלחנו כמפקדים?" ולא שכחת להזכיר לי עוד מי מהם עוד צריך לדבר, ולמי עוד צריך לדאוג. אמרתי לך שם: שאני לא יודע עוד לומר אם הצלחנו או נכשלנו, אך בדבר אחד אני משוכנע: לירן, יותר ממה שנתת אי אפשר לתת!!! ולא רק כמפקד ולא רק כלוחם, בכל דבר!

בשיחת הטלפון האחרונה שלנו, ביום רביעי, יום לפני הקרב. שאלתי אותך מה שלומך?! ואמרת לי "עומדת להיות לחימה קשה" אבל אמרת לי גם שאתה לא מפחד. שאלתי אותך מה זה אומר?! וענית לי בפשטות שלך, ובאמונה כ"כ גדולה שלך בצדקת דרכינו שאנחנו עושים מה שצריך לעשות, ולכן אתה לא מפחד. לירן לא לחינם נפלת, לא סתם נהרגת. נפלת כלוחם אמיץ וגיבור במלחמה! במלחמה הכ"כ צודקת הזו, המלחמה שלנו על זכותנו האחת והיחידה לחיות כעם בארץ ישראל. נפלת כציוני גאה, שמוכן להקריב את נפשו למען המולדת. המלחמה קשה, והיא גובה קורבנות. אך השאלה של "מי ינצח?" היא איננה שאלה. אל מול אויב אכזר שכל עניינו הוא רק לרצוח נשים וילדים, זקנים וטף, ניצב לו עם חזק, ניצב לו צבא חזק. רק אצלנו יש נשמות כמו שלך לירן, ואת הנשמה שלך אי אפשר לנצח. כ"כ האמנת בצדקתה של הלחמה, וכ"כ ידעת על מה ולמה אתה נלחם. אתה הלכת עלית לגנזי מרומים ויושב עתה בין צדיקים, קדושים וטהורים כמוך שמסרו את נפשם למען העם והארץ. במקום בו אף בריה לא יכולה לעמוד אך את הנשמה שלך לירן היא לא הלכה! היא תמשיך איתנו עם כולנו, עם כל הציבור הענק שניצב כאן, וגם עם מי שממש ברגעים אלו נערך לעוד קרב ולא נמצא כאן. אויבינו חושבים, שהם ינצחו אותנו אם הם יהרגו בנו... לא!!! אנחנו ננצח!!! כי לירן, אתה תמשיך להיות שם בכל אחד מאיתנו. זכינו להכיר אותך, לחיות איתך... כל שנייה ושנייה שהיינו במחציתך הייתה לימוד ענק, עצום ומה שקבלנו איתך יישאר כאן! לא נקבור את כל מה שהיה בך! אם נדע, ונדע, לקחת כל אחד כאן, ולו דבר אחד, נק' אחת שהייתה בך: מהאהבה שלך והכבוד שנתת לכל אדם, מהצניעות והענווה שלך, מרוח ההתנדבות שלך, מההשקעה מהחיוך, מהבן אדם שבך. ניקח כל אחד נק' אחת שלך, נפנים אותה לתוכנו ונעשה עצמנו טובים יותר בנק' הזו. כבני אדם כאזרחים וכלוחמים. אם כך יהיה, אזי שלירן ממשיך, הדרך העצומה הזו, "הדרך לירן" לא תיפסק, לא תאבד... היא תמשיך ותפרוץ עוד ועוד מעגלים. ואנחנו כולנו נהיה לירן: ושכך וודאי שננצח במלחמה, וגם אחרי המלחמה נהפוך את המדינה הזו למקום שטוב יותר לחיות בו, ואתה תהיה שם בכל מקום איתנו תמיד!

ציון, מיכל, הדר, ירדן ואביב, אנחנו כולנו משפחה אחת! משפחת סעדיה-משפחת אגוז גורל אחד הוא לנו, לא נעזוב אתכם, לירן כ"כ אהב אתכם והיה גאה בכם. לא נפסיק לחבק אתכם, לייעץ ולעזור תמיד בכל שרק נוכל. לירן היה מליץ יושר, תתפלל ותבקש על כולנו, ותשמור עלינו מלמעלה, על משפחתך היקרה, על העם, המדינה, הצוות, היחידה וכל חיילי צה"ל, שכ"כ זקוקים עכשיו למליץ יושר כמוך, טהור וקדוש שכמוך.

יהיה זכרך ברוך, תהא נשמתך צרורה בצרור החיים, אמן.

עופר האן

מאיירים לזכרו של לירן

(מתוך מעריב 22.8.07)

שנה אחרי שנהרג במלחמת לבנון, המאיירים שלירן סעדיה העריץ מגשימים את חלומו וחונכים תערוכה מיצירותיו שתוצג השבוע בפסטיבל הקומיקס בת"א.

לירן סעדיה ז"ל היה רק שלושה חודשים לפני השחרור, כשנהרג בהתקלות מול מחבלים באביבים שבדרום לבנון. סעדיה ז"ל, לוחם ומפקד בסיירת אגוז, היה בן 20 במוחו, במלחמת לבנון השנייה. חודש לאחר מכן ביקרו הוריו בפסטיבל הקומיקס והאנימציה ה-6 בסינמטק תל-אביב - מוסד שלירן עצמו, כאמן קומיקס חובב, נהג לפקוד מדי שנה. אותו פסטיבל יפתח השבוע בפעם השביעית בסינמטק תל-אביב (בין 25 עד 28 בחודש) ובמסגרתו תוצג תערוכה עם יצירותיו של סעדיה, לזכרו. בפסטיבל תיערך גם תחרות בין קומיקסאים צעירים על שמו של לירן, שתיקרא "הקו של לירן", ובמסגרתה יוענקו שלושה פרסים ראשונים.

"מהיום שהתחיל לצייר ולהתעניין בקומיקס הוא היה נוסע בכל שנה במיוחד מקריית-שמונה", מספרת אמו מיכל, מורה לאמנות שטיפחה בו את הכישרון. "אחרי שנהרג, החלטנו לנסוע לשם במקומו, ולקחנו איתנו תיק עבודות שלו כדי להראות שם ולהתייעץ. לא הרבה אנשים ידעו על העיסוק הזה שלו. הוא היה מאוד צנוע ואף פעם לא נדחף".

אוצר התערוכה, המאייר הקריקטוריסט נסים חזקיהו, מספר על לירן כי "הוא לא היה המאייר מהסוג הממורפק". חזקיהו הכיר את לירן במהלך השנים, גם כשכיהן, בין היתר, כעורך הקומיקס של "מעריב לילדים". "הוא שלח לי מדי פעם חומרים לעיתון ומדי פעם פרסמתי", סיפר. "אבל הוא מאוד לא דחף את עצמו. היה שקט וסולדי. ראו על העבודה שלו שהוא שקדן וחרוץ והיה נראה לי שהוא חושב על התחום לטווח ארוך, שהוא מחובר אליו מאוד ושיש לו פוטנציאל. הוא צייר קומיקס חיות, וגם קריקטורות של פוליטיקאים. גם בצבע וגם בשחור לבן, ואפילו המציא דמות בשם ד"ר ברום, מין רופא כזה שעובר הרפתקאות משעשעות. היה לו הומור טוב, אבל לא פרוע, בוטה או מופרע. הומור של ילד טוב ונאיבי שגילה את מכמני הקומיקס. בתערוכה ניסיתי להביא טעימות מכל המגוון של העשייה שלו, ולהראות עד כמה לא היה חד-גוני".

נחבא אל הכלים

גם חגית סוויסה, דודתו של לירן, שהייתה גם חברתו הקרובה ושותפתו לתחביב, מספרת על אדם צנוע במיוחד. "אני לא יודעת אם הוא היה מרצה מכל זה", היא אומרת. "הוא לא היה מוחצן בכלל. הוא התמקד בלימודים ריאליים של פיזיקה ומתמטיקה, למד באוניברסיטה כבר בתיכון והיה מאוד צנוע. ועדיין, חשובה לי ההנצחה הזאת של התחביב שלו".

סוויסה מספרת על התפתחות הכישרון, שנקטעה כך פתאום. "הייתי חלק מהתפתחות העיסוק שלו בציור, של הגילוי שלו את אורי פינק ואת שי צ'רקה, ואיך שהוא נכנס לאטרף על זה, וקנה ספרי קומיקס וחברות הדרכה ובובת עץ כזאת של ציירים שמדמה תנועה", היא מספרת. "ואני זוכרת את הפעם הראשונה שהגענו ביחד לתל-אביב, העיר הגדולה, מהעיר הקטנה שלנו, והוא לקח מצלמה כדי להצטלם עם אורי פינק שבדיוק פרסם אז ספר. במידה מסוימת אני חבה לו את הקריירה שלי כגרפיקאית. אני הייתה הדודה הצעירה שלו, מבוגרת ממנו רק בכמעט חמש שנים, אבל עדיין תמיד הסתכלתי עליו מלמטה, הערצתי אותו ואת היסודיות שלו. גדלתי בלי מחשב, והוא היה זה שחשף את העולם הזה בפניי ושיתף ולימד אותי הכול".

מיכל, אמו של לירן, מוסיפה לסיפורים על אופיו הצנוע. "הרגשות שלי מאוד מעורבים לגבי התערוכה", היא אומרת. "מצד אחד, אם לירן היה בחיים הוא לא היה מסכים שדבר כזה יקרה. הוא היה מאוד צנוע ואולי אפילו לא העריך את עצמו מספיק כמאייר. מצד שני, אני מרגישה שאני מגשימה את הכישרון שלו, מנציחה את היכולת שלו ומראה לכל העולם כמה הוא היה מוכשר, וגם ממשיכה את המסורת שלו להגיע לפסטיבל מדי שנה".

ידע הכול על הכול

בכל זאת נראה כי היה בו צד שרצה לפרסם את מה שצייר. הוא הרי פרסם טור קבוע בעיתון "מידע 8", המקומון של קריית-שמונה, ושלח עבודות שלו למעריב לילדים ולנוער, ולתחרויות בטלוויזיה. "זה נכון", אומרת אמו, "וזאת תמיד הייתה חידה בעיניי. שתי התכונות המנוגדות כל כך שהיו בו. מצד אחד, לצייר למגירה ולא להשתחזן,

ולכעוס עליי אם אני מעיזה להתגאות במשהו שצייר ולהראות את זה לאנשים, ומצד שני, נראה שכל מה שהיה קשור לתחרויות ולעיתונות כן עשה לו את זה".

תומר שיינמן, חברו לצוות בסיירת אגוז, מוסיף לאופיו הצנוע של לירן גם את העובדה שהוא היה חבר טוב. "אני הייתי עם לירן מהיום הראשון של הטירונות ועד שהוא נהרג", הוא מספר. "ידענו שהוא מקשקש ומשרבט מדי פעם. אפילו שרבט את המפקדים והחבר'ה בישיבות, אבל לא ידענו שהוא מקצוען בתחום הזה ושהוא כבר פרסם המון דברים בעיתונים. זה נשמע כמו קלישאה, אבל הוא באמת היה בן אדם צנוע ולא מוחצן, ואני חושב שאולי רק בשביל המסר החינוכי שיש בתערוכה, בשביל ילדים מוכשרים שרוצים להתפתח בתחום, זה כבר חשוב שהיא מתקיימת".

הסיפורים על לירן מוכיחים שמלבד הכישרון לצייר הייתה לו גם התכונה החשובה כל כך לקריקטוריסטים: יכולת אבחנה. "מה שהיה מדהים בלירן זה שמצד אחד כולם ידעו שהוא יודע הכול ומודע לכל הדברים הקטנים שקורים ושאכפת לו מהכול", מספר שיינמן. "פוליטיקה, שחיתויות, מה שקורה במדינה-הוא היה הכי מעורב מכולם. תמיד יודע מה קורה. מצד שני, אף על פי שדברים כאבו לו, הוא היה הכי מערכתי. זה מה שהוא ייצג בצבא כמפקד וכלוחם. הוא ידע מה הדרך והאמין בה בכל לבו וניסה לשנות בדרך הזאת".

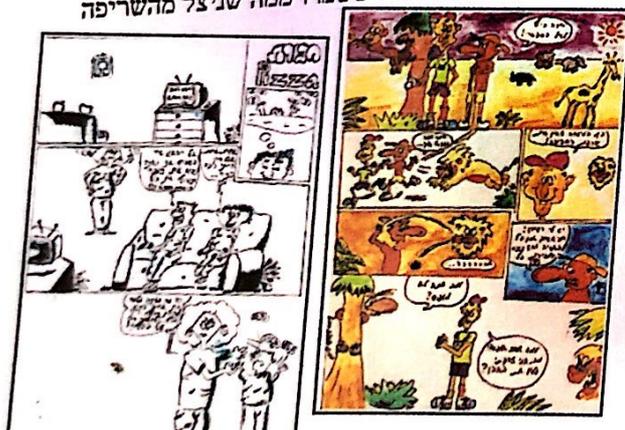

הציור שניצל משריפה

"הצבא היה כל העולם שלו", מוסיפה מיכל. "הוא נתן את הנשמה לחיילים שלו, ואני לא יכולה שלא לחשוב על מה היה קורה אם היה נשאר בהדרכה לפני השחרור ולא מתעקש ללכת למלחמה הזאת. זה צחוק הגורל. כשהוא התעקש ואני חששתי, הוא אמר שדווקא ככה הוא יצליח לקחת חופש ולנסוע לתל-אביב לפסטיבל בסינמטק. עד כדי כך זה היה חשוב לו."

"כבר כילד הוא היה מוותר על בילויים ועל בגדים וקונה את הצבעים הכי איכותיים ויקרים. בעיקר צבעי מים ועיפרון, והוא ידע בדיוק מה שהוא רוצה ועם אילו חומרים לעבוד. הוא למד הכול לבד. הוא למד מספרים שקנה איך לשרטט קווים, איך לחלק בתים, לצייר סקיצות, לתכנן דף. היה יסודי בכל מה שעשה. ומי יודע איך ולאן זה היה מתפתח".

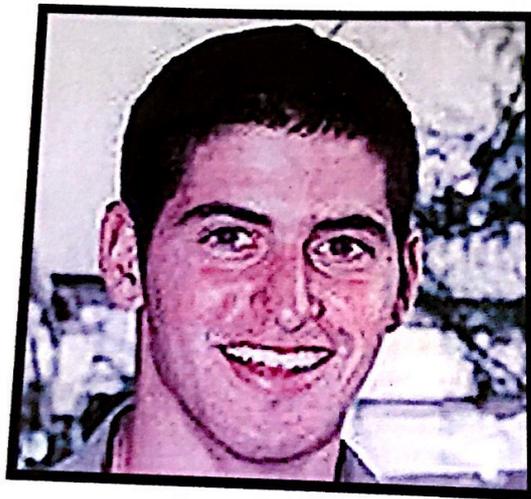
"כשאני מסתכלת על הדברים שלו היום, מאחורי כל דבר יש סיפור מרגש", מספרת מיכל. "אבל הדבר האחרון שמאוד ריגש אותי הוא ציור שנשאר במסעדה ביוון, שקיבלנו בחזרה רק לפני כמה שבועות. לפני הגיוס לירן נסע עם כמה חברים לטיול ליוון. הם ישבו שם במסעדה בשם 'איניס' והוא אייר שף מקפיץ ביצה במחבת והכניס בתוך הציור, מתוך ההומור שלו, סמלים ישראליים כמו מגן דוד, ואת העץ של גולני, וסמלים של חיל האוויר. "חבר שהיה איתו שם סיפר על הציור הזה לאחותו, שנסעה לשם לא מזמן וחיפשה את המסעדה. כשמצאה אותה, אמרו לה שהכול נשרף לגמרי לפני שנה; אבל הסכימו לחפש בכל זאת כי זכרו את הקבוצה של לירן והיא מאוד ביקשה וסיפרה שהוא נהרג לפני שנה. בסוף מצאו את הציור באחד האלבומים ששמרו ממה שניצל מהשריפה והסכימו לתת לה אותו כדי שתמסור אותו לידינו".

מיצירותיו של לירן ז"ל

יהי זכרו ברוך

לירן סעדיה ז"ל
1985-2006